

De rijke verhalenverteller

Er was eens een straatarme fietsenmaker die leefde aan de rand van een groot bos. Hij bezat niets, behalve zijn zeven kinderen. Gelukkig waren de zeven kinderen tevreden met niets. Dat kwam trouwens goed uit, want er was ook niets. Het was eigenlijk nog een wonder te noemen hoe zijn vrouw er desondanks toch in slaagde om iedere avond (stipt om zes uur) een gezonde maaltijd op tafel te zetten.

Na het eten maakte de straatarme fietsenmaker graag een wandeling door het grote bos. Dat was gezond, en nog gratis ook. Zijn jongste zoon vergezelde hem tijdens zijn wandelingen, iedere avond van de week. Want de fietsenmaker mocht dan wel arm zijn, kennis bezat hij in overvloed en vertellen, nu, dat kon hij als de beste. De jongste zoon luisterde ademloos en de fietsenmaker vertelde. Het ging in zijn verhalen nooit over fietsen, of hoe je die weer maakte (als ze kapot waren gegaan), nee, het ging altijd over vroeger, over heel lang geleden: ridders, de Middeleeuwen, Johan de Witt en de Gouden Eeuw. Het ene prachtige geschiedenisverhaal volgde op het andere, iedere avond weer.

Toen overleed de arme fietsenmaker. De jongste zoon moest toen van school om aan het werk te gaan, anders was er geen geld om eten te kopen. Hij leerde er 's nachts nog van alles bij en kijk, anders dan zijn vader werd hij, na jaren van studeren en geploeter, wel rijk en kon hij het geld onbekommerd laten rollen.

“Laat ik eens een vrije dag nemen,” dacht de jongste zoon. “Doe eens gek. Je kunt niet altijd werken en studeren.” En zo liep hij (op een wat regenachtige namiddag) door hetzelfde grote bos, alleen. Iedereen was namelijk vanwege de regen thuis gebleven, of verbleef juist in een ver, zonnig oord. De jongste zoon dacht aan al zijn verworven rijkdommen, maar diep in zijn hart gaf hij er eigenlijk niet erg veel om. Rijkdom was handig, en meer was het eigenlijk niet. Hij wandelde langs een rij oude, statige platanen en liep toen het zogenaamde ‘beukenlaantje’ in. Daar dacht hij terug aan vroeger. Het was bitter koud, het was namelijk winter. Overal lag sneeuw. Hardlopers, trimmers en joggers bestonden er toen nog niet. Het grote bos behoorde toe aan die twee wandelaars, groot en klein. Kijk, daar komen ze juist aangelopen. De kleine jongen is zijn handschoenen vergeten en houdt zijn hand, die klein is en koud, in de hand van zijn vader, die groot is, en warm. De vader vertelt de jongen een prachtig mooi verhaal, want deze man had een historicus of een onderwijzer moeten zijn, zoveel is wel duidelijk, en zeker geen fietsenmaker, wat hij helaas wel is. Zachtjes knerpt de sneeuw onder hun voeten terwijl ze passeren. De fietsenmaker vertelt onder het voortlopen verder aan zijn verhaal en de kleine jongen aan zijn hand luistert... De toeschouwer uit de toekomst zien ze uiteraard niet staan en die, op zijn beurt, hoeft het verhaal niet meer te horen. Hij is immers zelf die kleine jongen...

* * *

De jongste zoon vervolgde zijn wandeling door het bos en glimlachte. Want nu pas beseftte hij dat hem de ware rijkdom hier reeds, in zijn jeugd, met gulle hand was geschonken, alle dagen van het jaar. Hij stopte bij een stokoude plataan, klopte de boom dankbaar (en bemoedigend) op de schilferende bast en vervolgde toen opgewekt en gelukkig zijn weg. Het begon harder te regenen, maar wat hinderde dat nu voor een rijk en gelukkig man?

Einde

Rotterdam, december 2011.